

Arrest

nr. 81 989 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 19 maart 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 16 februari 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat Y. CHALLOUK, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 10 november 2009 een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Op 19 oktober 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenzaken (hierna verkort de Raad). Voormeld beroep werd door de verworpen bij arrest nr. 57 994 van 17 maart 2011 en aan verzoekers werden eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 8 november 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 3 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 27 september 2011 verleende de ambtenaar-geneesheer een advies aangaande de medische situatie van verzoekers.

Op 6 oktober 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.11.2010 werd ingediend door:

N., I. (...)

geboren te T. op (...)1967

+

N., G. (...)

geboren te T. op (...)1973

nationaliteit: Oekraïne (Rep.)

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09.12.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor N., I. (...).

De arts-adviseur evalueerde deze gegevens (zie verslag dd. 27.09.2011 in gesloten omslag) en concludeerde dat de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften niet toelaten het risico in de zin van Art. 9ter §1 te bevestigen.”

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het even of de fysieke integriteit

Of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”

Per faxbericht van 6 oktober 2011 maakte de raadsman van verzoekers bijkomende stukken over, waaronder een medisch attest van 21 september 2009.

Op 12 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) aan verzoekers.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed [...]“

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samen lezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing in casu de bestreden beslissingen dd. 06.10.2011) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn:

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 24.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

In casu zijn de bestreden beslissingen van 11 augustus 2011 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een

behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28,599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Uit de door de verwerende partij gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn - (op het moment van het nemen van de bestreden beslissing) in het dossier van verzoekers op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde verslagen niet zou blijken dat verzoekers zouden lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 08.11.2010 en later op 06.10.2011 (stukken 2, 3 en 4), zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Verwerende partij had de mogelijkheid om de bijkomende stukken die op 06.10.2011 werden doorgefaxt mee in overweging te nemen bij de beoordeling van het dossier van verzoeker in casu heeft verwerende partij nagelaten zulks te doen. Een medisch nieuw medisch onderzoek — na kennisnamen en de inoverwegingname van de nieuwe stukken had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door eerste verzoeker niet aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat alleszins onvolledig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. De bevoegde diensten bij verwerende partij kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de geraadpleegde geneesheer van verzoekers hetzij met verzoekers zelf om bijkomende inlichtingen te verzoeken. In casu is dit ook niet gebeurd.

Verzoekers zijn vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien het advies van de arts-adviseur enerzijds en anderzijds de medische verslagen van de arts van verzoekers die op 06.10.2011 per faxt werden gezonden en die een ander licht op de zaak hadden kunnen doen werpen, was het noodzakelijk, redelijk en zorgvuldig om verzoekers minstens aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en onvolledige advies van de arts-geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op geen enkel moment verwerende partij ingaat op de bijkomend opgestuurde medische stukken.

Indien de arts-geneesheer tot een andersluidende conclusie wilde komen of een antwoord op zijn vragen wilde bekomen, had hij bij verzoekers of bij hun arts(en) specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van eerste verzoeker om te reizen naar Oekraïne gelet op de medische toestand en het aangaande het causaal verband tussen beide in hoofdte van eerste verzoeker.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoekers aangaande de (actuele) gezondheidsproblemen van verzoekers. De arts-attaché heeft op voorbarige en onzorgvuldige wijze de door verzoekers voorgelegde verslagen niet in overweging genomen die op 06.10.2011.

De arts-attaché erkent dat deze aandoeningen zeer ernstig zijn en een reëel risico inhouden oor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden. Tevens verwijst hij in ditzelfde advies m.b.t. de beschikbaarheid van geneesmiddelen naar enkele websites om dan vervolgens te concluderen dat er voldoende geneesmiddelen, ziekenhuizen en mogelijkheden tot psychotherapie beschikbaar zijn in Kroatië. Het gaat niet op dat men deze vrouw, middels het advies van de arts-attaché, simpelweg doorverwijst naar een ziekenhuis waarvan de namen niet bekend zijn.

Eerste verzoeker heeft medisch getuigschriften voorgelegd die op datum van 06.10.2011 werden doorgestuurd per pax. Aangezien de redenen waarom deze bijkomende medische verslagen niet in overweging zijn genomen niet uit de bestreden beslissing blijken, maakt de arts-attaché, zonder eerst verzoeker zelf opnieuw te laten onderzoeken, zich schuldig aan een onzorgvuldig handelen en hieruit afleidt dat eerste verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling in het land van herkomst.

Verzoekers hebben objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan hij lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, namelijk dat een regelmatige opvolging door specialist noodzakelijk is. Minstens werden

de medische aandoeningen waaraan eerste verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte onjuist ingeschat.

Dat dient benadrukt te worden dat verzoekers wel degelijk ernstig ziek zijn, en dat het niet kan dat de aanvraag van verzoekers geweigerd worde, zonder verzoekers zelf opnieuw medisch te onderzoeken na kennis te hebben genomen van de bijkomende stukken van 06.10.2011.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter Vreemdelingenwet van verzoekers geweigerd wordt.

Verzoekers zijn niet bij machte om na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Zij moeten terug van nul beginnen in Oekraïne. Tussentijds zullen de gezondheidsproblemen van eerste verzoeker ernstig achteruit gaan zodat er gevaar is voor zijn gezondheid (en leven).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUFER, nr. 21 094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St.. THijs. nr. 24.651. 18 september 1984. R W. 1984-85. 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur. 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Het afwijzen van een aanvraag 9ter Vreemdelingenwet is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvragers de bescherming inroepen wegens hun gezondheid.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat verzoekers dienaangaande opmerken dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onvolledige feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoekers aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van hun aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Oekraïne, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoekers in het land van herkomst en de andere argumenten."

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen - zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet - kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name de evaluatie door de arts-adviseur van de medische elementen die voor verzoeker werden aangehaald en waaruit deze concludeerde dat de voorgelegde medische getuigschriften niet toelaten het risico in de zin van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet te bevestigingen. De verwerende partij concludeert dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat ook niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling in het geval van een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht.

De Raad wijst er op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoeker van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het verzoekschrift betogen verzoekers dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften niet toelaten het risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bevestigen. Volgens verzoekers kon de verwerende partij zich voor de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf niet enkel steunen op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 27 september 2011 aangezien zij op 6 oktober nog een nieuw medisch attest hebben overgemaakt dat een ander licht op de zaak had kunnen werpen. Voor verzoekers is de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd aangezien niet blijkt dat met het geneeskundig getuigschrift dat op 6 oktober 2011 werd overgemaakt rekening werd gehouden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 8 november 2010 per aangetekend schrijven naar de Dienst Vreemdelingenzaken hebben verstuurd. Deze aanvraag bevatte een gedetailleerd medisch attest van Dr. P. van 14 oktober 2010. Op 27 september 2011 stelde de ambtenaar-geneesheer zijn medisch advies op. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 6 oktober 2011 om 9u50, per fax, een aanvullend medisch verslag overmaakten van Dr. N. gedateerd op 21 september 2011.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 27 september 2011, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat de arts-adviseur het

door verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf bijgebrachte medische getuigschrift van 14 oktober 2010 van dokter P. heeft onderzocht, maar van oordeel is dat gezien het gebrek aan informatie over het *rectumcarcinoom* en het gebrek aan informatie over de evolutie van de stricturen, het ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschrift hem niet toelaat het risico in de zin van artikel 9ter, § 1 te bevestigen. In het verslag van de ambtenaar-geneesheer wordt hierover het volgende overwogen: *“Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene in 2010 dilataties nodig had van de stricturen na behandeling voor een rectucarcinoma. Betrokkene kon een normaal leven leiden en had geen mantelzorg nodig. Allicht is het rectumcarcinoom overwonnen maar het medische dossier bevat geen verdere medische informatie i.v.m. de aandoening. Wanneer werd het rectumcarcinoom geresecceerd? Hoe was de staging? De strictuur die optrad tgv. fibrosering, reageerde die goed en blijvend op de dilataties. Werden er na oktober 2010 nog dilataties uitgevoerd?”*

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voornoemde bepaling stelt duidelijk dat *“de vreemdeling [...] samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen [overmaakt] aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.”*. De bewijslast voor het bestaan van de ziekte rust derhalve op de schouders van de vreemdeling. Dit houdt in dat verzoekers, indien zij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikken, zij deze onverwijld dienen over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden. *In casu* blijkt dat het medisch attest van Dr. N. dateert van 21 september 2011 en dat dit attest voor het eerst op 6 oktober 2011 aan de verwerende partij werd overgemaakt. Het is niet duidelijk waarom verzoekers twee weken hebben gewacht alvorens deze essentiële informatie over te maken aan de verwerende partij. Hoe dan ook, het feit dat verzoekers raadsman dit attest doorfaxte om 9u50 bewijst niet dat de verwerende partij die de bestreden beslissing nam op 6 oktober 2011 geen rekening heeft gehouden met alle gegevens waarover zij ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen. De bestreden beslissing kon immers al genomen zijn op het ogenblik dat verzoekers raadsman het nieuwe medisch attest overmaakte. Met hun betoog tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij zou zijn uitgegaan van een foutieve feitenvinding of geweigerd zou hebben om rekening te houden met het om 9u50 doorgefaxte document.

In zoverre verzoekers opwerpen dat de arts-adviseur nagelaten heeft verzoeker persoonlijk te onderzoeken, laat de Raad gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op basis van het door verzoekers voorgelegde medische attest niet in staat was het risico van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bevestigen. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan geen verplichting worden afgeleid om de vreemdeling te onderzoeken of om bijkomend advies in te winnen van deskundigen. De ambtenaar-geneesheer kan zich perfect baseren op de hem voorgelegde stukken zonder een bijkomend advies in te winnen en dit zelfs wanneer hij van oordeel is dat het risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kan bevestigd worden. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat het de verantwoordelijkheid is van de aanvrager om zijn aanvraag te stofferen en actueel te houden.

Ten overvloede merkt de Raad op dat in zoverre verzoekers met hun uiteenzetting trachten een nieuwe beoordeling van hun verblijfsrecht te verkrijgen, dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep, die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekers tonen niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Minstens valt de kritiek samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de motiveringsplicht. Zo verzoekers van oordeel zijn dat zij op grond van het nieuwe medische attest wel in

aanmerking komen voor een machtiging tot verblijf om medische redenen, staat het hen vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen voorzien van actuele medische gegevens.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424). Verzoekers tonen *in casu* niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

In het licht van het voorgaande besluit de Raad dat verzoekers *in casu* niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel kunnen niet worden aangenomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. Aangezien verzoekers ingevolge de bestreden beslissing het Rijk niet dienen te verlaten, kunnen zij zich op dit ogenblik niet dienstig op artikel 3 van het EVRM beroepen, of minstens dient te worden vastgesteld dat er geen schending van dit artikel wordt aangetoond in het licht van bovenstaande bespreking rond de aangevoerde schending van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Een schending van de door verzoekers ingeroepen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU